

Κυριακή Θ΄ Ματθαίου
29 Ιουλίου 2007

«Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε»

Στή σημερινή εύαγγελική περικοπή, ἀδελφοί μου, ἀκούσαμε γιὰ τὸ θαῦμα τῆς καταπαύσεως τῆς τρικυμίας τῆς θαλάσσης, καθὼς ἐπίσης βλέπουμε καὶ τὴν εἰρηνικὴ κατάπαυση τῆς τρικυμίας τῶν λογισμῶν τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἦταν φοβερότερη. Ἔτσι τὴν ἀξιολόγησε ὁ Κύριος, γι' αὐτὸ πρῶτα κατέπαυσε τὴν τρικυμία τῆς ὀλιγοπιστίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου λέγοντας: «Ολιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας;». Ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ πλοῖο καὶ ἀμέσως ἐκόπασε ὁ ἄνεμος.

Ο Ίερὸς Χρυσόστομος ἔρμηνεύοντας τὴν περύπτωση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου πού, ἐνῷ βάδιζε πάνω στὰ κύματα ὅσο εἶχε τὰ μάτια τοῦ ἐστραμμένα πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἔπειτα βυθιζόταν, λέγει ὅτι «ὁ Κύριος τὴν στιγμὴ ἐκείνη δὲν κατέπαυσε τὸν ἄνεμο ἀλλὰ ἅπλωσε τὸ χέρι Του καὶ τὸν ἔπιασε λέγοντας; «όλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Κύριος ἔδειξε ὅτι τὴν μεταβολὴ στὸν Πέτρο δὲν τὴν ἔκανε ἡ δύναμη τοῦ ἀνέμου ἀλλὰ ἡ ὀλιγοπιστία του. Ἄν ἡ πίστη του δὲν ἀσθενοῦσε, τότε εὔκολα θὰ μποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἄνεμο. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀφήνει τὸν ἀέρα νὰ πινέη, δείχνοντας ὅτι ὁ ἄνεμος δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ κανένα κακό, ὅταν ἡ πίστη εἶναι σταθερή.

Ἄδελφοί μου, τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως «ἢν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος» σὲ κίνδυνο μεγάλο τὸ πλοῖο καὶ τὸν ἐπιβαίνοντες μαθητὲς ὑποβάλλουν. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν ἀφήνει γιὰ πολὺ μόνους τοὺς μαθητὲς καὶ χωρὶς βοήθεια. Ἐμφανίζεται σὲ αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διαλύει τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ὑποψία τους ὅτι βλέπουν φάντασμα καὶ τοὺς ἐνθαρρύνει λέγοντας «θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε». Ἡ ἐνθαρρυντικὴ αὐτὴ προσφώνηση τοῦ Ἰησοῦ δημιουργεῖ βαθειὰ αἴσθηση καὶ συγκίνηση στοὺς μαθητὲς καὶ τὸ βίωμα αὐτὸ μᾶς ὀδηγεῖ στὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Κύριός μας εὐρίσκεται συνεχῶς στὸ πλευρὸ τοῦ σκάφους ἢ καλύτερα ἐπάνω σὲ αὐτό, τόσο μὲν τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καὶ στὸ σκάφος ἐνὸς ἐκάστου μέλους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν πρέπει νὰ φοβούμαστε ἢ νὰ χάνουμε τὸ θάρρος μας, ὅταν τὰ κύματα καὶ οἱ τρικυμίες τῆς ζωῆς μᾶς ταράζουν καὶ θέλουν νὰ μᾶς κλονίσουν.

Ἄν πάλι συμβεῖ νὰ κλονισθοῦμε, νὰ βυθισθοῦμε, μὴ διστάσουμε νὰ ποῦμε: «Κύριε σῶσόν με» καὶ ὅπως, παρ' ὅτι ἐχαρακτήρισε «όλιγόπιστον» τὸν Πέτρο, ὁ Κύριος τοῦ ἔδωκε χεῖρα βοηθείας, ἔτσι θὰ κάνει καὶ σὲ ἐμᾶς λέγοντας «θαρσεῖτε ἐγώ εἰμι». Μὲ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό,

ποὺ ὄφείλεται βέβαια στὸν αὐθόρμητο χαρακτῆρα τοῦ Πέτρου καὶ στὴν ἐλλιπῆ πίστη του πρὸ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, συνειδητοποιεῖ κανεὶς τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου δίπλα του, λαμβάνει ἐνίσχυση καὶ σταθεροποεῖται στὴν πίστη του.

Ἄδελφοί μου, καὶ ἔμεῖς εἴμαστε μέσα στὸ σκάφος, τὸ πλοϊο τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ἔκτεθειμένο στὴν τρικυμία τοῦ παρόντος κόσμου. Ὄποιος πρὸς στιγμὴν τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν ἄνεμο τῶν φθοροποιῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου, κινδυνεύει νὰ καταποντισθῇ. Ὄποιος ὅμως βεβαιωθῇ ὅτι μὲ τὴν προσευχὴν «Κύριε σῶσόν με» ὁ Κύριος θὰ σπεύσῃ ἀμέσως ὡς βοηθὸς καὶ σωτήρ, ὡς νικητὴς τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων, ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς σωθήσεται.

Εἰς τὸ «θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε» τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴν ρητὴν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, ὅτι ἐν μέσω τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου, τῶν διωγμῶν, τῶν θλίψεων, τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων καὶ τῶν λοιπῶν ἐμποδίων, Ἐκεῖνος θὰ εὐρίσκεται στὸ πλευρό μας «πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰώνος».

Φίλοι μου, ἂν μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ μελετήσουμε τὴν εὐαγγελικὴν περικοπή, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι οἱ μαθητὲς μαζὶ μὲ τὸν ἀγῶνα τους, διακατέχονται καὶ ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγωνίας. Ἐχουν βεβαίως τὴ δικαιολογία τους. Δὲν ἦταν μόνο ὅτι ἡ θύελλα μαινόταν, ἀλλὰ ἀπουσίαζε καὶ ὁ Χριστός, στὸν ὅποιο εἶχαν στηρίξει τὶς ἐλπίδες τους. Μᾶλλον τὸν εἶχαν λησμονήσει μέσα στὴν ταραχὴν καὶ τὸ φόβο τους. Ὁ Κύριος ὅμως προσευχόταν καὶ σὲ λίγο ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ὁ Πέτρος, ὅταν εἶδε τὸν ἄνεμο ἰσχυρό, ἐφοβήθη. Νὰ λοιπὸν ἡ ἀγωνία, ὁ φόβος ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὀλιγοπιστίας. Ἡ ἀντιμετώπιση τῆς τρικυμίας συνδέεται μὲ τὸν Χριστό. Ἡ τοῦ ἀνέμου κατάπαυση καὶ εἰρήνευση δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα καλῶν καὶ εὔσεβῶν σκέψεων ἀλλὰ προϊόν της θείας χάριτος. Ἐφοβήθη ὁ Πέτρος.

Σὲ μία ἔξαρση λυρισμοῦ καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως πρὸς τὸν Θεὸν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης διδάσκει «φόβος οὐκ ἔστι ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ᾽ ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει». Πηγὴ τοῦ φόβου εἶναι ἡ ἐνοχὴ ἡ ὁποία ἀποκλείει τὸ συναίσθημα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης, ἄρα καὶ τῆς ἀσφαλείας. Εἶναι φρόνιμο καὶ ἀπαραίτητο νὰ εἶναι ἡ συνείδησή μας τακτοποιημένη ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, γιατί μόνο τότε νιώθουμε εἰρήνη καὶ χαρὰ καὶ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Χριστός μας εἶναι ἡ ἰσχύς, τὸ στερέωμα, ἡ καταφυγὴ καὶ ὁ ρύστης μας.

Ἀρχιμ. N.K.

[dkpdf-button]